

Til stk. 3.

Bestemmelsen angiver fremgangsmåden for den refusionsopgørelse, der skal finde sted, i det omfang kreditomkostningerne beregnes på en anden måde end som bagudfaldende renter eller gebyrer pr. ydelse, f. eks. i form af et fast finansieringstillæg. Som nævnt under pkt. 7.f. i de almindelige bemærkninger er der i hovedsagen tale om en videreførelse af princippet i afbetalingslovens § 4, stk. 1.

Opgørelsen efter stk. 3 sker ved, at den del af de samlede afdrag, for hvilken den i aftalen fastsatte betalingstid endnu ikke er kommet, alene kan kræves betalt med en så stor del, som kontantprisen udgør af summen af samtlige afdrag. Fremgår kontantprisen ikke af aftalen eller af forholdene i øvrigt, fastsættes den i forbrugerkøb efter købelovens § 72, jfr. lovforslagets § 39, stk. 1, og i andre køb efter købelovens § 5. Afdrag, for hvilke den i aftalen fastsatte betalingstid er kommet, kan kræves betalt uden afkortning. Er omkostningerne ved stiftelsen af kreditten særskilt opgjort i aftalen og ikke urimelige, kan kreditor i medfør af stk. 4 også kræve disse betalt uden afkortning, og de fragår da – i det omfang de ikke er betalt – i de afdrag, som skal afkortes efter stk. 3.

Til stk. 4.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger under pkt. 7.f. finder justitsministeriet det rimeligt – som foreslået af kreditkøbsudvalget – at give kreditor mulighed for at få stiftelsesomkostningerne betalt uden afkortning, såfremt de er særskilt opgjort i aftalen og ikke er urimelige. Der henvises herom til s. 81 i betænkningen.

For at undgå at skulle tage hensyn til, i hvilket omfang stiftelsesomkostningerne er en del af de forfaldne afdrag (som altid kan kræves betalt uden afkortning) eller af de uforfaldne afdrag (som bortset fra stiftelsesomkostningerne skal afkortes efter stk. 3), er det i sidste pkt. af stk. 4 bestemt, at alle stiftelsesomkostninger, som er særskilt opgjort og ikke er urimelige, fragår i de afdrag, som skal afkortes efter stk. 3. En hensyntagen til, i hvilket omfang stiftelsesomkostningerne er forfaldne eller ej, ville komplicere opgørelsen efter stk. 3, idet kun den uforfaldne del af stiftelsesomkostningerne da skulle fratrækkes de afdrag, som skal afkortes efter stk. 3, og kunne tænkes at tilskynde en kreditor til i videst muligt omfang at aftale, at stiftelsesomkostningerne først forfalder samtidig med sidste afdrag.

I det omfang stiftelsesomkostningerne er betalt, har de ingen indflydelse på opgørelsen af kreditors restfordring.

Til stk. 5.

1. pkt., som svarer til § 15, stk. 2, i betækningsudkastet, bestemmer, at den ikke udnyttede kredittid, såfremt køberen betaler uden for fastsat forfaldsdag, anses for at løbe fra den første aftalte forfaldsdag, som indtræder efter betalingen. Bestemmelsens formål er at tilskynde køberne til at betale til en af de aftalte betalingsterminer, jfr. betænkningen s. 82. At kreditors restfordring opgøres til de aftalte betalingsterminer, vil lette opgørelsen, herunder anvendelsen af rentetabeller m. v. Bestemmelsen indebærer, at kreditor, hvor køberen betaler uden for fastsat betalingstid, kan beregne sig renter efter kontraktens bestemmelser indtil den første aftalte forfaldsdag, som indtræder efter betalingen. Er det aftalt, at køberen skal betale et gebyr pr. forfalden ydelse, kan kreditor i disse tilfælde kræve det første gebyr betalt, som forfalder efter betalingen.

I modsætning til betækningsudkastet finder bestemmelsen kun anvendelse, hvis betalingen skal erlægges i afdrag. Baggrunden herfor er, at i tilfælde, hvor det er aftalt, at betalingen skal erlægges på én gang, bør køberen ligeledes have mulighed for at betale før tid med den virkning, at kreditor ikke kan kræve kreditomkostninger for den ubenyttede del af kredittiden.

2. pkt. bestemmer, at såfremt køberen betaler uden for fastsat betalingstid, sker der ingen afkortning efter stk. 3 i det første afdrag, som forfalder efter betalingen. Bestemmelsen svarer til § 6, stk. 3, 2. pkt., i den gældende afbetalingslov.

Til § 17

Til stk. 1.

Efter bestemmelsen kan fogedretten i forbrugerkøb henvise en kreditor, som ikke har ejendomsforbehold, til så vidt mulig at søge sig fyldestgjort ved tilbagetagelse af det solgte. Hvis kreditor ikke herved får fuld dækning for sit krav, kan han gøre sin restfordring gældende mod køberen. Bestemmelsen svarer til § 16, stk. 1, i betækningsudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 82–83.

Til stk. 2.

Bestemmelsen gælder alene i forbrugerkøb, hvor et ejendomsforbehold er ugyldigt, fordi betingel-